

H.M. Dronning Margrethe II's tale ved åbningen af Øresundsbroen

Taler

H.M. Dronning Margrethe II
Danmarks regent

Dato

1. juli 2000

Sted

Lernacken, Sverige

En bro er en bærer af drømme. På sine høje piller vandrer den ud i det dybe vand, mens den stiger og stiger helt op i det blå – eller grå, dristig som en tanke. Den spænder to kyster sammen. Og forbinder hav og himmel. Som i en drøm føler vi, at vi svæver, mens broen stor og konkret bærer os over dybet til den anden side.

Det kan være, at vi ender i eventyret: Vi skal på ferie. Men det kan lige så godt dreje sig om den skinbarlige virkelighed: Det er arbejdet, der kalder. Sådan har det allerede været i årevis for indbyggere på begge sider af Sundet; for dem om nogen er broen en drøm, der nu går i opfyldelse.

Trafikken i Øresund har altid været livlig. Her skal man igennem, her må man over. Sundet er virkelig et vand, der både forbinder og skiller. Sådan har det været så længe, vi véd af. Den, der ville ind i Østersøen, eller den, der havde ærinde på de store have, valgte helst Sundet – selvom den danske konge tog sig betalt for det.

Men vigtigst var Øresund for dem, der boede langs dets kyster. I århundreder var det bindeleddet mellem to dele af ét rige. Siden blev det vandet, der skilte to riger ad – holdt dem på afstand af hinanden, når forholdet mellem dem var dårligt; forbandt dem igen, efterhånden som vi blev venner på ny.

Sundet optrådte skiftevis smalt og bredt – så nemt at krydse, og dog en uoverstigelig hindring i ufredstider, og når naboskabet var af lave. Skåningerne måtte opleve det, da de blev en del af det svenske rige; danskerne fik det at mærke i Besættelsestiden efter Anden Verdenskrig. Da blinkede lysene fra Sveriges kyst, mens den danske lå mørk. De fortalte om en sikker havn; der var samtidig håb i de lys, og de bragte svenske og danske nærmere hinanden.

I efterkrigsårene blev trafikken tættere og tættere – det var lige før, man kunne gå fra båd til båd over sundet – og snart begyndte man da også at tale om en Øresundsbro. Først som en drøm; og selvom drømmene efterhånden præsenteredes som tegninger og modeller, var der stadig noget uvirkeligt over det store projekt. Men så en dag var arbejdet i gang, og fra begge sider af sundet kunne vi se projektet tage form. Drømmen var ved at blive virkelighed.

Brobyggerne er nøgterne folk; det må man være, når man skal tegne og beregne og bakse med tungt og farligt grej; men mon ikke de også har følt, at det var en drøm, de var ved at give konkret form?

Nu står den her så – Øresundsbroen. Som et spændstigt S binder anlægget os sammen: danskere og svenskere, sjællændere og skåninger, københavnere og malmøboere. For fremtiden lukkes vi ikke længere ind i klumper, et færgehold ad gangen; nu kommer vi i en stadig strøm fra begge sider, med tog som i bil. En udflugt til Skåne er ikke længere en rejse, et besøg i København ikke mere så eksotisk en oplevelse. Nu skal vi for alvor til at opdage hinanden. Vi behøver ikke at sidde med et øje på uret og det andet i færgeplanen. Vi kan tage en rask beslutning: Lad os tage over at se på Malmø. Lad os besøge en kusine i København.

Både tid og vej får en ny dimension. I dag er en drøm blevet til virkelighed.

Kilde

kongehuset.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Kongehuset, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/h-m-dronning-margrethe-iis-tale-ved-aabningen-af-oeresundsbroen-2000>